

Погляд кохання. Оновлене видання

КУПИТИ

За рік до свого тридцятиріччя Джейн несподівано отримує таємничого листа, в якому йдеться про те, що вона має унікальний дар — бачити кохання. Низка дивовижних подій змушує її повірити, що це дивне послання не жарт.

Хай там як, а до наступного дня народження дівчина має безпомилково визначити шість типів кохання. Але от біда — як їй розпізнати любов у чужих серцях, якщо вона сама її ще не відчувала? Джейн тримає квіткову крамницю і впевнена, що квіти можуть багато розповісти про людей, про почуття.

На героїню цієї доброї, щирої історії чекає захопливий рік, аби дізнатися, що таке кохання...

Дорогим друзям, які були зі мною під час найпохмуріших періодів мого життя та жодного разу не відпустили моєї руки, зокрема йдеться про Венді Паррієра, Наталі Квік і Клері Бідвел Сміт. Це справжня любов.

Якщо ви нікого не кохаєте, усе інше втрачає сенс.

Е.Е. Каммінгс

Пролог

Париж, 1893 рік

У фешенебельному п'ятому окрузі, що простягнувся вздовж річки Сени, стояла Елоді біля свого візочка з квітами й спостерігала за парами, які прогулювалися, тримаючись за руки. «Кохання — не для мене», — міркувала вона. О, так, вона могла б мати друга. Можливо, хлопця, який возить візок із морозивом. Або фермера. Сажотруса. Або ж одного з парубків, які за ринком чистять чоботи заможним чоловікам. Але ні. Вона глибоко зітхнула й зірвала зів'ялий листок з однієї з півоній, що стояли у діжці з водою. Підвівши очі, вона побачила Люка Дюмона, графа Овернського, капелюх якого височів серед юрми. Він переходив бруковану дорогу й зустрівся з дівчиною поглядом, спритно ухилившись від карети, запряженої кіньми.

Граф часто підходив до її візочка, щоб купити квіти для своєї дружини, Марселіни. Її сувора постава, щільно стиснуті губи й сердиті очі утворювали дивний контраст поряд із його добродушною зовнішністю. І тому Елоді іноді уявляла, як воно бути графинею, його графинею. Вона часто заглядала у вікна графського особняка, розташованого на протилежному боці вулиці, та міркувала, яке життя вирувало в його стінах.

— Добридень, — сказав їй Люк і трохи підняв капелюха.

— Добридень, — відповіла Елоді, дещо схвильована його присутністю.
— Вам, як завжди, букет для графині?

Як торговець чаєм має власну суміш сортів, або ресторатор може пригостити вас своєю фірмовою стравою, так і Елоді вміла скласти букет особливим чином. Він був створений із квітів виключно зелених відтінків

— майорів, хризантем і рідкісних троянд кольору пастельного лайма, від яких перехоплювало подих. Такий букет вона складала лише раз на день і тримала його в глибині візочка, залишаючи саме для Люка.

Він загубився в її очах і відповів не одразу.

— Вони зелені, — раптом сказав він.

Розгублена Елоді похитала головою.

— Ваші очі.

Вона усміхнулася.

— Так.

— Красиві очі.

— Дякую, месьє.

— Кличте мене Люк. — Він витримав паузу. — Чи можу я дізнатися ваше ім'я?

— Елоді.

— Елоді, — повторив він, розглядаючи квіти. Його погляд зупинився на гравіюванні на краю візочка.

— Чому тут ці слова? — спитав він, вказуючи на напис. — *Amour vit en avant*.

«Кохання продовжує жити». Це були останні слова її матері перед смертю, напугтя для Елоді. «Не відвертайся від любові, любя доню, — говорила вона крізь сльози. — Не зачерствій серцем, як це трапилося зі мною. Бережи любов у своїй душі. Відкрийся їй, коли вона прийде, навіть якщо обставини здаватимуться неможливими. Довірся їй. І не бійся помилитися. Бо навіть якщо так станеться, кохання продовжить жити, - матір поклала руку на своє слабке серце. — Воно житиме ось тут. Любов не вмирає. Вона живе».

— Це слова моєї матері, вони втішають мене, — сказала Елоді. — Вони направляють мене.

Люк усміхнувся.

— Я б хотів придбати квіти.

Дівчина кивнула.

— Можливо, невеличкий букетик, месьє? Щось із...

— Я б хотів придбати всі квіти у вашому візочку.

Вона похитала головою.

— Ви жартуєте...

— Я серйозно.

— Але що ви робитимете з такою кількістю квітів? — спитала вона з усмішкою. Того дня в її візочку були сотні квітів. Гіацинти, троянди, матіоли та запашні літні півонії.

— Я хочу придбати їх для вас, — сказав він.

— Для мене? — приголомшено спитала Елоді.

— Для вас, — відповів граф, — щоб ви могли сьогодні не працювати й прогулялися Парижем, насолоджуючись сонцем. — Він вклав їй у руку пачку банкнот. — Прогуляєтеся зі мною?

Женев'єва, ще одна квіткарка й подруга Елоді, спостерігала за тим, що відбувається поодаль.

— Йди, — з усмішкою сказала вона. — Я нагляну за твоїм візочком.

— То як? — спитав Люк, простягнувши Елоді руку.

В неї не залишилося вибору. Вона прийняла її.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ